

บทที่ 3

ความสัมพันธ์ระหว่างอาณาจักรอังกฤษและอังกฤษเริ่มเจริญขึ้นจากกล่างศตวรรษที่
สี่เป็นต้นมาด้วยเหตุเพื่อจะลังกฤษคือ ฯ ควบอาณาจักรเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม ผู้นำอังกฤษ
ยกภูมายหลักที่บ้านกำแพงเรียกเก็บภาษีและรัชดาลีนทรัพของชาวอาณาจักร ชาวอาณาจักร
คงได้รับความรุ่งเรืองด้วยการร่วมตัวและการมีส่วนร่วมในการเกิดความขึ้นใหม่พ่อเจ้า
ที่แห่งกฤษ ซึ่งแต่ก่อนช่วงเวลาที่อาณาจักรเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ การเมืองพากันดำเนินวันที่
19 เมษายน 1775 ระหว่างสองคราหน้า ชาวอาณาจักรประการ เอกราชในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776
และวันที่ 1781 ยังคงอยู่ติดลังกังกฤษและอังกฤษ อังกฤษยอมรับในเอกราชของเมริแกนเป็น

1. การจัดพิพิธภัณฑ์ในสื่อสารมวลชนเชิงการศึกษา

1.1 ห้องถูและชาน้ำฝนไม่เข้าใจซึ้งกันและกัน เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า ช่วงปี

1607-1763 ลังกอกุญช์ภารதกษามีเรอ้างใจสั่นความเป็นอยู่ของชาวอาณาจักร ลังกอกุญช์กลับปัก
เมืองรบเชิงทัพน้ำกราด ทางใต้ แล้วนิคมเป็นประการสำคัญ ลังกอกุญช์ยอมให้ชาวอาณาจักร
มาเดินทางอุดมแม่น้ำ ต่อสู้และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง ด้วยนโยบายไม่เรอ้างใจสั่นทำให้สืบ
ต่อไป จนทัพน้ำกราดยึดหัวเมือง ใกล้จากลังกอกุญช์ การคุ้มน้ำคุ้มและการตัดต่อสื่อสารทางล้ำน้ำกัดดองพัฒนา
ลง แม่น้ำปั้นหยู แม่น้ำเรียงชี ผ่านการรบยึดครองด้วยตัวเองมารายดลอด

เมื่อเริ่มการเพิ่มพากษาราชอาณาจักรส่วนน้อยที่ต้องการแยกตัวออกจากบริการของอังกฤษ ความไม่พอใจและความเบื้องหน่ายในรัฐบาลอังกฤษนับวันมากขึ้นจนต้องประกาศเอกราช และทำสัมภาระปฏิวัติ

สารที่ 4 ประการที่อังกฤษเห็นความจำเป็นต้องเข้าแทรกแซงในสิบสามอาณาจักร นับจากปี 1763 เป็นต้นมาคือ

1. อังกฤษคิดว่า 13 อาณาจักรก่อตั้งขึ้นได้ เพราะอังกฤษ ดังนั้นชาวอาณาจักรต้องตอบแทนบุญคุณและอำนวยผลประโยชน์ให้อังกฤษ แต่เพียงผู้เดียว โดยชาวอาณาจักรต้องคำนึงถึงกับอังกฤษ ปลูกพืชที่อังกฤษต้องการ ไม่ผลิตสินค้าแข่งกับอังกฤษ และต้องเป็นตลาดรับซื้อสินค้าของอังกฤษ

2. อาณาจักรอยู่ได้อย่างสันติสุขและสงบสุข เพราะกองทัพเรือและกองกำลังอังกฤษให้การปกป้องคุ้มครอง

3. การหนี้สินที่เกิดขึ้น เพราะการทำสัมภาระระหว่างอังกฤษกับพรัชเชลAINEDERICA เหนือ ชาวอาณาจักรต้องร่วมรับผิดชอบโดยต้องยินดีจ่ายภาษีตามที่อังกฤษกำหนด

4. อังกฤษจำเป็นต้องทำงานเครื่องอินเดียน เพราะอินเดียนส่วนใหญ่เป็นศัตรูกับอังกฤษ ความเป็นมิตรกับอินเดียนนั้นอังกฤษมุ่งผลประโยชน์ 2 ประการคือ เพื่อปกป้องชาวอาณาจักรจากภัยลอบบุจจุ่มที่ของอินเดียน และเพื่อทำการค้าขนลัตต์กับอินเดียน

สำหรับชาวอาณาจักรแล้ว ไม่ต้องการให้อังกฤษเข้าแทรกแซงคงมีเพียงชาวอาณาจักรกลุ่มน้อยที่ต้องการให้อังกฤษแทรกแซง ได้แก่ เจ้าของไร่ทางใต้และพ่อค้าในสัมคมเมือง เพราะชาวอาณาจักรกลุ่มนี้ต้องการล่าวนี้ติดต่อทำการค้าขายกับอังกฤษ และจะรักภักดีต่ออังกฤษรัฐอังกฤษ ชาวอาณาจักรส่วนใหญ่มองการเข้าแทรกแซง เพิ่มมากขึ้นของอังกฤษในสิบสามอาณาจักรด้วยความไม่พอใจ ด้วยเหตุผลคือ

1. อังกฤษรุดгонสิทธิเสรีภาพของชาวอาณาจักร ชาวอาณาจักรมาตั้งมั่นในสิบสามอาณาจักรเพื่อแสวงหาเสรีภาพซึ่งต้องการการมีสิทธิอิสระ ๆ เช่นคนอังกฤษในหมู่เกาะอังกฤษ หากไม่ได้สิทธิที่ถูกต้องดังกล่าว ชาวอาณาจักรไม่จำเป็นต้องตอบแทนรัฐบาลอังกฤษในรูปของการจ่ายภาษี

2. รัฐบาลอังกฤษไม่ควรพินิจที่ของชาวอาณิคม ไม่เคยอนุญาตให้ชาวอาณา
นิคมล่งตัวแทนสู่รัฐสภารอังกฤษ ขณะเดียวกันรัฐสภารอังกฤษได้แต่ออกกฎหมายหลายฉบับที่มีผลบังคับ
ใช้ในอาณา尼คอมในรูปของการควบคุมและแสวงหาผลประโยชน์จากชาวอาณิคม ไม่มีการจ่ายภาษี
ให้อังกฤษ หากไม่มีตัวแทนชาวอาณิคอมในรัฐสภารอังกฤษ (No taxation without
representation)

3. รัฐบาลอังกฤษไม่ห้ามการบกบังคับครองชาวอาณิคอมอย่างจริงจัง ทหารอังกฤษ
ที่ประจำการในอาณา尼คอมมีไว้เพื่อรักษาผลประโยชน์ด้านการค้าของอังกฤษ ทุกครั้งที่มีการประทะ
ระหว่างชาวอาณิคอมกับอินเดียนหรือฝรั่งเศสนั้น ชาวอาณิคอมต่อสู้โดยลำพัง เป็นส่วนใหญ่

4. ชาวอาณิคอมมั่นใจว่าสามารถบกครองอาณา尼คอมได้โดยไม่ต้องการการเข้า
แทรกแซงของอังกฤษ

1.2 การแทรกแซงของอังกฤษช่วงปี 1764-1774

อังกฤษภายใต้การบกครองของพระเจ้าจورจที่ 3 ได้จอร์จ เกรนวิลเป็นนายกรัฐมนตรี
(George Grenville) เกรนวิลมีความเชื่อว่า 13 อาณา尼คอมเป็นแหล่งผลิตที่สำคัญต่อ ตลาดรับซื้อสิน
ค้า และแหล่งเงินตราของอังกฤษโดยแท้จริง ด้วยความคิดนี้ เกรนวิลผลักดันให้รัฐสภารอังกฤษ
ออกกฎหมายหลายฉบับเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จาก 13 อาณา尼คอม

ในปี 1764 รัฐสภารอังกฤษออกกฎหมายสำคัญสองฉบับคือ กฎหมายน้ำตาล และกฎหมาย
เงินตรา กฎหมายทั้งสองฉบับประกาศใช้ในวันที่ 5 เมษายน 1764 กฎหมายน้ำตาล (The
Sugar Act 1764)² อังกฤษมุ่งหารายได้เพิ่มเพื่อนำมาบำรุงกองทัพบกและกองทัพเรืออังกฤษ
ทั้งมุ่งเพื่อสกัดกั้นการลักลอบติดต่อค้ายาระหว่างชาวอาณิคอมกับสเปนและฝรั่งเศส สาระสำคัญ
ของกฎหมายน้ำตาลกำหนดเรียกเก็บภาษีอ้อย น้ำตาลและกาบนำ้ตาลที่นำเข้าอาณิคอม ให้อำนาจ
เจ้าหน้าที่อังกฤษตรวจค้นเรือสินค้า คลังสินค้าและร้านค้าของชาวอาณิคอมที่ต้องสงสัยว่ามีสินค้า
ลักลอบแอบซ่อนอยู่ และมีรางวัลนำจับให้แก่ผู้ที่ข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่อังกฤษ กฎหมายเงินตรา (The
Currency Act 1764)³ อังกฤษมุ่งรวมรวมทองคำและเงินของชาวอาณิคอมนำกลับอังกฤษ สาระ
สำคัญของกฎหมายเงินตรากำหนดให้ชาวอาณิคอมใช้ทองคำหรือเงินเพื่อการจ่ายภาษีและซื้อสินค้า
อังกฤษแทนการจ่ายเงินธนบัตร กฎหมายปี 1764 ทั้งสองฉบับนี้สร้างความไม่พอใจแก่ชาวอาณิคอม
โดยเฉพาะกฎหมายเงินตรา เพราะชาวอาณิคอมนั้นไม่มีทองคำหรือเงินมากเพียงพอเพื่อการซื้อ

สินค้าอังกฤษ การต่อต้านของชาวอาณานิคมมีเพียงการประชุมที่บอสตันนำโดยเจมส์ โอติส (James Otis)⁴ โดยเน้นและนำเสนอแนวความคิดว่า การต้องถูกเรียกเก็บภาษีรายไม้สิทธิสิ่งตัวแทนสู่รัฐสภาอังกฤษนั้นเป็นการไม่ถูกต้อง และได้ริเริ่มก่อตั้งคณะกรรมการเพื่อการลือสารสั่งข่าว (The Committee of Correspondence) มุ่งใช้จดหมายติดต่อรายงานเมืองข่าวความเคลื่อนไหวของชาวอาณานิคม การกระทำของอังกฤษ และการรุกรานของอินเดียนให้มวลมหาชนกได้รับรู้

ในปี 1765 รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายสำคัญสองฉบับคือ กฎหมายอากรแสตมป์และกฎหมายเลี้ยงดูทหารอังกฤษ กฎหมายอากรแสตมป์ (The Stamp Act 1765)⁵ รัฐสภาอังกฤษประกาศมีผลบังคับใช้ตั้นวันที่ 22 มีนาคม 1765 เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ชาวอังกฤษ เงินมีมูลน้ำหนาทำพุ่มบำรุงกองทัพเรืออังกฤษ สาระสำคัญของกฎหมายอากรแสตมป์กำหนดให้ชาวอาณานิคมต้องติดอากรแสตมป์ของอังกฤษในกิจการและสินค้าทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ หนังสือ ประกาศนียบัตร เอกสารสำคัญทางราชการ และสินค้าทุกชนิด กฎหมายเลี้ยงดูทหารอังกฤษ (The Quartering Act 1765)⁶ รัฐสภาอังกฤษประกาศมีผลบังคับใช้ตั้นวันที่ 24 มีนาคม 1765 เพื่อต้องการควบคุมชาวอาณานิคม และการค้าของชาวอาณานิคมอย่างใกล้ชิด สาระสำคัญของกฎหมายเลี้ยงดูทหารอังกฤษกำหนดล่วงหน้าอังกฤษเข้าประจำทำการในอาณานิคมและให้ชาวอาณานิคมจัดหาที่พักพร้อมอาหารแก่ทหารอังกฤษ กฎหมายปี 1765 ทั้งสองฉบับนี้สร้างความไม่พอใจให้แก่ชาวอาณานิคมอย่างมาก การต่อต้านอย่างเปิดเผยเริ่มเมื่อ มีการประกาศกฎหมายอากรแสตมป์⁷ ชาวอาณานิคมคิดว่า เป็นการไม่ยุติธรรมที่ต้องเสียเงินเพื่อซื้ออากรแสตมป์อังกฤษมาติดเอกสารและสินค้าแบบทุกชนิด มีการรวมตัวที่สภานิวยอร์กในเดือนตุลาคม 1765 ด้วยเรื่องกฎหมายอากรแสตมป์ (A Stamp Act Congress) นัดของประกาศประชุมคืออุธรณ์ต่อพระเจ้าจорจที่ 3 ในยกเลิกกฎหมายอากรแสตมป์ ทั้งได้อ้างถึงสิทธิ์ที่ชาวอาณานิคมควรจะต้องได้รับ เช่นสิทธิ์ของคนอังกฤษในประเทศอังกฤษ ผู้เข้าร่วมงานประชุมเห็นพ้องต้องกันว่าผู้ใดอ่านใจเรียกเก็บภาษีคือสภาราษฎร์ รัฐสภาอังกฤษจะมีอำนาจเรียกเก็บภาษีจากอาณานิคมต่อเมื่อต้องยอมให้มีตัวแทนชาวอาณานิคมในรัฐสภาอังกฤษ เพทริก เฮนรี (Patrick Henry) สมาชิกในสภาราษฎร์เวอร์จิเนียแสดงความคิดเห็นว่า การเรียกเก็บภาษีโดยชาวอาณานิคมไม่มีสิทธิ์สิ่งตัวแทนสู่รัฐสภาอังกฤษเป็นการแสลง เค่นชุดว่า อังกฤษข่มขู่และริดรอนสิทธิ์ชาวอาณานิคม ชาวอาณานิคมห้ามรุนแรง ได้รวมตัวก่ายาดเชื่อว่า

"บุตรแห่งเสรีภาพ (Sons of Liberty)" ปฏิรูปตัวเองก่อความวุ่นวายในรัฐของการเพาเวอร์ แสตมป์อย่าง เปิดเผยและ ทำร้ายชาวอาณานิคมที่จงรักภักดีต่ออังกฤษ พ่อค้าที่นิวยอร์ก บอสตัน และฟิลادেลเฟีย รวมกันลงนามไม่สั่งชื่อสัญญาอังกฤษ การต่อต้านของพ่อค้า ชาวอาณานิคมทำให้การค้าของอังกฤษชัก พอค้าอังกฤษตกใจ เรียกร้องให้รัฐสภาอังกฤษยกเลิกกฎหมายการแสตมป์ ผลคือในวันที่ 18 มีนาคม 1766 รัฐสภาอังกฤษประกาศยกเลิกกฎหมายการแสตมป์ 1765 จ่อรัชเกรนวิล ถูกปลดออกจากตำแหน่ง ลор์ด ร็อคิงแฮม (Lord Rockingham) เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอังกฤษแทน

ในปี 1766 ในวันที่ 18 มีนาคม 1766 ภายในหลังที่รัฐสภาอังกฤษประกาศยกเลิกกฎหมายการแสตมป์ 1765 รัฐสภาอังกฤษได้ออกกฎหมายขึ้นชื่อว่า “เจ้าหน้าจ” (The Declaratory Act 1766)⁸ มีผลบังคับใช้ในอณาจักร ยืนยันการมีอำนาจของรัฐสภาอังกฤษเหนือ 13 อณาจักร เพื่อคำนึงถึงการและแก้ไขปัญหาด้วย ที่ได้เกิดขึ้นมาทั้งหมดไป ชาวอณาจักรไม่ควรจะไม่พึงจากกฎหมายที่ 1766 แต่มิได้ทำการต่อต้านตนแรง เปิดเผยแต่อย่างใด

ปลายปี 1766 วิลเลียม พิตต์ (William Pitt "the Elder") ได้รับเลือกเป็นนายกรัฐมนตรีอังกฤษ โดยมีชาลส์ ทาวน์เซ่น (Charles Townshend) เป็นรัฐมนตรีกระทรวงการคลัง เพื่อเป็นการหารายได้เพิ่มให้แก่รัฐบาลอังกฤษ ทาวน์เซ่นผลักดันให้รัฐสภาออกกฎหมายทาวน์เซ่น (The Townshend Acts 1767)⁹ มีผลบังคับใช้ในวันที่ 29 มิถุนายน 1767 มุ่งเพื่อหารายได้ให้แก่รัฐบาลอังกฤษและควบคุมชาวอาณานิคมอย่างใกล้ชิด สาระสำคัญของกฎหมายทาวน์เซ่น กำหนดให้เรียกเก็บภาษีสินค้าจำเป็นที่นำเข้าจากชาว殖民ด้วยแก้ว สีและตะเกียบ เงินที่ได้จากการเรียกเก็บมีจะนำจ่ายแก่ข้าหลวงอังกฤษและเจ้าหน้าที่อังกฤษที่ประจำอยู่ในอาณานิคม เพื่อให้คอบบุคคลเหล่านี้หางานเมียร่างมีประสิทธิภาพให้รัฐบาลอังกฤษ ทำให้เจ้าหน้าที่อังกฤษมีอำนาจหรือหมายตรวจคน (writs of assistance) บ้าน ร้านค้า คลังสินค้า เรือสินค้า ของชาวอาณานิคมที่คิดว่ามีสินค้าที่น่าเบิกบานอยู่ กฎหมายทาวน์เซ่นสร้างความไม่พอใจและโกรธแค้นอย่างมากแก่ชาวอาณานิคม ทำให้ต่อต้านของชาวอาณานิคมปรากฏเด่นชัดเปิดเผย รัฐบาลของชาวอาณานิคมที่บอสตันประกาศไม่ซื้อสินค้าอังกฤษ ต่อมาการไม่ซื้อสินค้าได้ระบาดไปในอาณานิคมอื่น ๆ ชาววอล อดัมส์ สมาร์กของสภาคัยสชาติเชพ จึงมีการก่อตั้งคณะกรรมการเพื่อการสื่อสารส่งข่าว (The Committee of Correspondence) ซึ่งจอมส์ ไอกต์ส ได้ร่วมใจครั้งปี

1764 โดยส่งจดหมายไปยังสภากาชาดนิคมอื่น ๆ ให้ต่อต้านกฎหมายหวาน์เซนและไม่ชื่อสินค้าอังกฤษ ผลคือสภากาชาดนิคมนิวแฮมเชียร์ นิวยอร์ก คอนเนกติกัต และเวย์ร์จิเนียให้การร่วมมือเป็นกลุ่มแรก หลังจากนี้ได้ขยายไปในทุกอาณาจักร

มกราคม 1770 ลอร์ด เฟรเดอริค นอร์ธ (Lord Frederick North) เป็นนายกรัฐมนตรีอังกฤษ เพราะความไม่พอใจก็อองกฤษที่ริครอนส์ทิลี่ เสรีภาพของชาวอาณานิคมเป็นผลทำให้เกิดการประหังหารหมู่ที่บอสตันนานวันที่ 5 มีนาคม 1770 (The Boston Massacre 1770)¹⁰ เหตุเนื่องมาจากเด็กหนุ่มชาวอาณานิคมบอสตันปาหินใส่ทหารอังกฤษเพื่อความขึ้น แต่ทหารอังกฤษคิดว่าเป็นการลอบทำร้ายจึงเรียกเพื่อนทหารอังกฤษให้ช่วยเหลือ นายทหารอังกฤษร้อยเอกเพรสตัน (Thomas Preston) ตะโกนสั่งระดับเหตุ แต่กลุ่มทหารอังกฤษคิดว่าสั่งยิง ผลคือชาวอาณานิคมตาย 5 คน บาดเจ็บ 3 คน การสั่งหารหมู่ที่บอสตัน 1770 นี้เป็นครั้งแรกที่มีการลงเลือดระหว่างชาวอาณานิคมกับกองกำลังอังกฤษ มีบางคนคิดว่าเหตุการณ์ครั้งนี้เป็นการเริ่มต้นเพื่อส่งความເອກຮາຊ ชามวล อดัมส์ นำการเรียกร้องให้กองกำลังอังกฤษถอนออกจากรอบบอสตัน และเป็นกำลังสำคัญรายงานความเป็นมาของเหตุการณ์สั่งหารหมู่ที่บอสตันแก่อาณาจักรอื่น ๆ ได้รู้ มีผลทำให้ชาวอาณานิคมเพิ่มความเกลียดชังรัฐบาลอังกฤษและเจ้าหน้าที่อังกฤษในอาณานิคมเพิ่มมากขึ้น เพราะกฎหมายหวาน์เซนปี 1767 มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจการค้าของอังกฤษและอังกฤษมุ่งพัฒนาความสัมพันธ์อันดีกับชาวอาณานิคมดังนั้นนานวันที่ 12 เมษายน 1770 รัฐสภาอังกฤษประกาศยกเลิกกฎหมายหวาน์เซนปี 1767 และประกาศใช้กฎหมายใบชา (The Tea Act 1770) กำหนดเรียกเก็บภาษีใบชาเพียงอย่างเดียวที่นำเข้าอาณานิคมเพื่อเป็นการประกาศคงอำนาจของอังกฤษเหนืออาณานิคม ผลคือทุกอาณานิคมนำเข้าสินค้าอังกฤษและลักลอบเข้าไปขายของดังเพื่อเลี่ยงการจ่ายภาษีนำเข้าให้อังกฤษ ยกเว้นบอสตันซึ่งเป็นศูนย์กลางการค้าขายใบชา ไม่มีการซื้อขายใบชาอย่างเด็ดขาดทั้งกับตัวและอังกฤษ

ในปี 1773 เพราะการขายใบชาของอังกฤษแก่ชาวอาณานิคมชักนำตั้งแต่ปี 1767 เป็นผลให้บริษัทบริติชอีส อินเดีย (The British East India Company) พอก้าใบชาอังกฤษรายใหญ่เรียกร้องให้รัฐบาลอังกฤษช่วยเหลือเป็นการเร่งด่วน ผลคือในวันที่ 10 พฤษภาคม 1773 รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายใบชา (The Tea Act 1773)¹¹ กำหนดให้บริษัทอังกฤษนำเข้าใบชาโดยไม่ต้องเสียภาษีนำเข้า อันจะมีผลทำให้ใบชาของบริษัทถูกกว่าใบชาของพ่อค้ารายอื่น ๆ

ที่นำเบชาฯ จำกัดอย่างอาณาจักร อังกฤษหวังว่าพ่อค้าและชาวอาณานิคมที่เคยชื้อใบชาของตัวจะต้องชื้อใบชาของอังกฤษ รัฐบาลอังกฤษมุ่งใช้กฎหมายใบชา 1773 กำหนดพ่อค้าใบชาต้องออกจากอาณานิคมทั้งมุ่งผูกขาดการค้าและควบคุมราคาใบชาในอาณานิคมในอนาคต การต่อต้านกฎหมายใบชา 1773 เริ่มนีในบอสตัน พิลาเดลเพียและนิวยอร์ก ไม่มีพ่อค้าอาณานิคมรายใดชื้อใบชาอังกฤษ เรื่อใบชาอังกฤษขายใบชาไม่ได้และต้องออกจากท่าเรืออาณานิคม ความดึงเครียดทวีความรุนแรงขึ้นเป็นลำดับแต่ไม่มีการประทะใด ๆ เกิดขึ้น 27 พฤศจิกายน 1773 เรือใบชาอังกฤษชื่อ ดาวเมธ (Dartmouth) เข้าเทียบท่าบอสตัน ชาวบอสตันประชุมยืนยันไม่ชื้อใบชาอังกฤษ และเดียวกันเรือใบชาคงหอดลมไม่ถอนออกจากท่า 16 ธันวาคม 1773 ชาวอาณานิคมบอสตันบลอบ猩เป็นอินเดียนเผ่าโมฮ็อก (Mohawk) ลอบขึ้นเรือดาวเมธและโยนใบชา 342 หิบลงน้ำ เหตุการณ์นี้จัดในนามงานเลี้ยงน้ำชาบอสตัน (The Boston Tea Party 1773)¹²

เหตุการณ์ในวันที่ 16 ธันวาคม 1773 นอกจากบริษัทใบชาอังกฤษจะสูญเสียใบชา 342 หิบแล้ว กษัตริย์และรัฐสภาอังกฤษตกลงมากับเหตุการณ์ครั้นนี้ รัฐบาลอังกฤษมองการกระทำของชาวอาณานิคมบอสตันว่าทำลายรัฐบาลอังกฤษ ชาวอาณานิคมบอสตันต้องถูกลงโทษอย่างหนักเพื่อไม่ให้อาณานิคมอื่น ๆ เอาจริงเขย่งอย่าง ผลคือในช่วงวันที่ 31 มีนาคม ถึง 2 มิถุนายน 1774 รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายลงโทษ (The Coercive Acts or The Intolerable Acts 1774)¹³ มุ่งลงโทษชาวอาณานิคม แมสซาชูเซตส์อย่างรุนแรง ประกอบด้วย 5 ฉบับย่อๆ คือ

1. กฎหมายบีบต่ำเรือนบอสตัน (The Boston Port Bill) ห้ามการใช้ท่าเรือของบอสตันจนกว่าบริษัทใบชาอังกฤษจะได้รับเงินชดเชยค่าเสียหายใบชา

2. กฎหมายลงโทษผู้ต่อต้านการปกครองอังกฤษ (The Administration of Justice Act) กำหนดว่าชาวอาณานิคมคนใดที่ต่อต้านการปกครองของอังกฤษต้องถูกนำตัวมาพิจารณาพิพากษาที่อังกฤษ ส่วนใหญ่ผลของการพิพากษาคือบรรหารชีวิต

3. กฎหมายการปกครองในแมสซาชูเซต (The Massachusetts Government Act) กำหนดเพิ่มอำนาจแก่เจ้าหน้าที่อังกฤษในแมสซาชูเซตและลดบทบาทของเจ้าหน้าที่ชาวอาณานิคม พระเจ้าจورชที่ 3 จัดส่งนายพลโธมัส เกจส์ (Thomas Gages) มาเป็นข้าหลวงอังกฤษประจำแมสซาชูเซตพร้อมกองกำลังทหารอังกฤษเพื่อรักษาความสงบในแมสซาชูเซต การประชุมสภอาณานิคมแมสซาชูเซตต้องได้รับอนุญาตจากข้าหลวงและต้องมีเจ้าหน้าที่อังกฤษร่วมในการประชุม

4. กฎหมายเลี้ยงดูทหารอังกฤษ (The New Quartering Act) อังกฤษเพื่อ
ทหารเพิ่มเข้าประจำการในทุกอาณาจักร โดยชาวอาณาจักรต้องให้การดูแลทหารอังกฤษในเรื่องที่
พักอาศัยและอาหาร

5. กฎหมายควีเบก (The Quebec Act) กำหนดขยายพรอมแคนนาดาทาง
ตอนใต้ลงมาถึงลุ่มน้ำริโอาร์โว อันเป็นการตัดสิทธิ์การอ้างยึดครองที่ดินแคนนาดาของ
แม่ลซชูเซท เวอร์จิเนีย และค่อนเกิดก็ตต ศูนย์กลางการปกครองของอังกฤษในเอดิโนร์ก
อยู่ที่แคนนาดา อังกฤษให้การยอมรับในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิกของชาวอาณาจักรเชื้อสาย
ฟรنس แคนนาดา ทั้งที่สิทธิ์พิเศษแก่คนเชื้อสายฟรنس เศล ในการเผยแพร่นิกายโรมันคาทอลิก
และเข้าครอบครองดินแดนที่เคยเป็นของชาโวอาโซก์จะต้องยอมตนอยู่ภายใต้การควบคุมของคนเชื้อสายฟรنس เศล กฎหมาย
นี้สร้างความขึ้นแก่ชาวอาณาจักรมาก

1.3 การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่หนึ่งปี 1774¹⁴

พระชนม์เมากับกบฏหมายลงโทษปี 1774 ทำให้ตัวแทนจาก 12 อาณาจักร
(ยกเว้นจอร์เจีย) จำนวน 55 คน มาประชุมกันที่เมืองฟิลาเดลเฟีย ในวันที่ 5 กันยายน 1774
เริ่มการประชุมครั้งนี้ว่า การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่หนึ่ง (The First Continental
Congress 1774) เพื่อหาแนวทางดำเนินการกับอังกฤษให้ยกเลิกกฎหมายลงโทษปี 1774 มติ
ของประชุมคือดำเนินการปกครองของรัฐบาลอังกฤษที่เข้าแทรกแซงและรั่วไหลลึกลับ
ชาวอาณาจักรนับจากปี 1763 เป็นต้นมา คงการยืนยันนามชื่อและไม่ปริโภคสิ่งใดอังกฤษ อุทธรณ์ต่อ
กฎหมายอังกฤษให้ยกเลิกกฎหมายลงโทษปี 1774 และจะมีการประชุมสภาแห่งทวีปอีกในวันที่ 10
พฤษภาคม 1775 หากอังกฤษยังคงบังคับใช้กฎหมายลงโทษปี 1774 จากมติการประชุมสภาแห่ง
ทวีปครั้งที่หนึ่งปี 1774 จะเห็นได้ว่าชาวอาณาจักรคงต้องยอมตนอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ
ความคิดเพื่อการประกาศอิกราช แยกตัวออกจากกการปกครองของอังกฤษยังไม่ปรากฏเด่นชัด

ท่าที่รัฐบาลอังกฤษแสดงต่อชาวอาณาจักรนานปลายปี 1774 คือคงบังคับใช้กฎหมาย
ลงโทษปี 1774 รัฐบาลอังกฤษวางแผนโดยจัดทัพทหารอังกฤษและเรือรบ
เพิ่มจำนวนเข้าประจำการอาณาจักร กำหนดให้ศูนย์บัญชาการปราบปรามของอังกฤษอยู่ที่บอสตัน
ภายใต้การนำของนายพลโรหัส เกจล ยังความไม่พอใจแก่ชาวอาณาจักรอย่างมาก เพื่อเตรียม

รับกองกำลังอังกฤษ ชาวอาสา拿起มายานแม่สชาติ เชฟได้รวมตัวก่อตั้งกองอาสา (Military Company) ผู้อยู่หัวใจในการรบและการใช้อาวุธพร้อมปฏิบัติการสู้รบได้ทันที และเรียกตนเองว่า มินิทเมน (Minutemen)

2. สังค河流ภัยวีตี 1775-1781

2.1 จุดะเบิดของสังค河流ภัยวีตี – การประทะที่เล็กซิงตัน 1775¹⁵

เมษายน 1775 นายพล约瑟夫·何威 (Joseph Howe) นำคลังอาวุธของชาวอาสาที่คอมอยู่ที่เมืองคอนคอร์ด (Concord) ค่ำของวันที่ 18 เมษายน 1775 นายพลเจล์ (Gage) กำหนดเดือนพฤษภาคม 700 คนออกจากบอสตันข้ามแม่น้ำ查尔斯 (Charles River) ผ่านสู่คอนคอร์ด สายของชาวอาสาที่คอมในกองกำลังอังกฤษส่งสัญญาณเคลื่อนกองกำลังอังกฤษให้ห้ามรักษาความปลอดภัยของชาวอาสาที่คอม (Committee of Safety) ได้รับคำสั่งจาก พอล รีเวีย (Paul Revere) และพวากอึกสามารถเร่งควบม้าแจ้งข่าวแก่มินิทเมนในรัศมี 40 ไมล์ เข้าตัวรุ่งของวันที่ 19 เมษายน 1775 กองกำลังอังกฤษเคลื่อนมาถึง เมือง เล็กซิงตัน ซึ่งเป็นเมืองผ่านก่อนถึง เมืองคอนคอร์ด มีมินิทเมน 77 รันกองกำลังอังกฤษ ผลการประทะคือ มินิทเมนตาย 8 คน บาดเจ็บ 10 คน หลังจากนั้นกองกำลังอังกฤษมุ่งต่อไปยัง เมืองคอนคอร์ดด้วยอาวุธที่มีอยู่ได้สำเร็จ ตลอดทางที่เคลื่อนกองกำลังอังกฤษกลับจากคอนคอร์ดสู่บอสตัน ต้องผ่านกองกำลังอาสาชาวอาสาที่คอมที่คอบดักชุมทำร้าย การประทะที่เล็กซิงตันในวันที่ 19 เมษายน 1775 เป็นการประทะครั้งแรกระหว่างกองกำลังอังกฤษกับกองอาสาชาวอาสาที่คอม นับเป็นจุดะเบิดของสังค河流ภัยวีตี

2.2 เหตุการณ์สำคัญวันที่ 10 พฤษภาคม 1775¹⁶

ในวันที่ 10 พฤษภาคม 1775 มีเหตุการณ์สำคัญสอง เรื่องในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา เรื่องแรกคือชาวอาสาที่คอมสามารถยึดคลังอาวุธของอังกฤษที่บ้มทีคอนเดรากาได้สำเร็จ และ เรื่องที่สองคือการประชุมลงกากแห่งทวีปครั้งที่สอง

1. ชาวอาสาที่คอมสามารถยึดคลังอาวุธของอังกฤษที่บ้มทีคอนเดรากา (Ticonderoga) ในแคนาดาได้วันที่ 10 พฤษภาคม 1775 เพราะอังกฤษยึดคลังอาวุธของชาวอาสาที่คอมที่คอบดักได้ในวันที่ 19 เมษายน 1775 ทำให้มินิทเมนขาดแคลนอาวุธ ทั้งนี้ข้างกองกำลังชาวอาสาที่คอมเสียไปอย่างมาก เพื่อหาอาวุธเพิ่มเติมให้แก่องอาสา ภายใต้การนำของอาร์โนลด์ และอัลเลน (Benedict Arnold and Ethan Allen) นำกองกำลังชายฉกรรจ์

ชาวอาณิคมเมืองเวอร์มอนต์ จำนวน 80 คน เรียกตนเองว่า กรีน เมานเท่น บอยส์ (Green Mountain Boys) ข้ามด้วยที่คอนเดโรกาเบนท์ เลสาปชองแบล็ง ได้สำเร็จ อาวุธอังกฤษ จำนวนมากนายถูกส่งจำเลยให้แก่กองกำลังอาสาที่บอสตัน

2. การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่สอง ในวันที่ 10 พฤษภาคม 1775 มีขึ้นที่ พลีสเคลด์เพย์ อดีตานที่ประชุมกำหนดเงื่อนไขของอังกฤษ โดย 13 อาณิคมจะรวมตัวเป็นสมาพันธ์อาณิคม (The Confederated Colonies) มีสาสน์ถึง ชาวอาณิคมทั้ง 13 ข้อสายอังกฤษและ 13 ข้อสายฝรั่งเศสในแคนาดาที่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ให้เข้าร่วมเป็นกำลังส่วนหนึ่งของสมาพันธ์อาณิคม กำหนดจัดตั้งกองกำลังแห่งทวีป (The Continental Army) โดยมีจور์ช วอชิงตัน (George Washington) เป็นผู้บัญชาการกองกำลังทหารเริ่มแรกในกองกำลังแห่งทวีปเป็นชาวอาณิคมจากเพนซิลเวเนีย แมริแลนด์ และ เวอร์จิเนีย และรวมเงิน \$2 ล้านจาก 12 อาณิคม (ขาดจอร์เจีย) เพื่อการก่อตั้งกองกำลังแห่งทวีปนี้

2.3 อังกฤษชนะในการประท้วงที่บันเกอร์ ฮิลล์

ภายหลังก่อตั้งกองกำลังแห่งทวีป มีชาวอาณิคมอาสาสมัครมากถึง 4,000 คน เข้าประจำการในกองกำลังภายใต้การนำของวอชิงตัน สำหรับนายพลโทมัส เกจล์ซึ่งคุมกองกำลังอังกฤษที่บอสตันรู้ดีว่ากองกำลังอังกฤษต้องรับการศึกหนัก ขณะเดียวกันเสบียงอาหารเริ่มลดน้อยลง ภูเขาเสบียงเพิ่มเป็นไบออย่างมาก เพราะทหารอังกฤษมักถูกพากวนมินิทเมนลดูทำร้ายด้วยวิธีชุ่มโจรดีแบบอินเดีย มิถุนายน 1775 นายพลโทมัส เกจล์ได้รับรายงานจากสายลับว่า พากวนมินิทเมนกำลังชุดสนำมเพล่าที่บันเกอร์ ฮิลล์ (Bunker Hill) ซึ่งเป็นเนินเขาสูงเดียว 1 ใน ควรโนนาได้อันจะมีผลทำให้มินิทเมนสามารถเล็งยิงเรือรบอังกฤษที่เข้าทดสอบที่เมืองชาล์ตัน เพื่อลงเสบียงและกองกำลังสมทบในอเมริกาเหนือได้โดยง่าย

การปราบปรามพัจดายนายพลโทมัส เกจล์ ส่งกองกำลังอังกฤษภายใต้การนำของ นายพลวิลเลียม 豪 (William Howe) ผู้สืบบันเกอร์ ฮิลล์ การประท้วงในวันที่ 17 พฤษภาคม 1775 มีภาระให้การต่อต้านอย่างแข็งขัน ผลการประท้วงปรากฏว่าอังกฤษชนะยึดบันเกอร์ ฮิลล์ได้แต่ต้องเสียกองกำลังอังกฤษเป็นจำนวนมาก ในการรบทั้งนี้ รัฐบาลอังกฤษคาดใจมากเมื่อได้รับแจ้งการต่อต้านอย่างแข็งขันของมินิทเมน ทั้งลังกอง เรือรบอังกฤษบีคล้อมชายฝั่งและท่าเรือของ 13 อาณาจักร เพราะไม่ต้องการให้ชาวอาณิคมติดต่อกับประเทศอื่นทางยุโรปได้ รัฐบาลอังกฤษมอง

การกระทำการรังนี้ว่าชาวอาณาจักรมีเจตนาก่อการกบฏต่ออังกฤษ และ เพื่อการปราบปรามชาวอาณาจักรน้อยกว่าเจริญจักรรูปบาลลังก์กฤษจักรหารเยอร์มันเรียก เฮสเซียน (Hessians) เข้าประจำการในกองกำลังอังกฤษในอาณาจักร ภารจักร จักร์เรียน การจ้าง เฮสเซียนมาปราบปรามชาวอาณาจักร และการที่เจ้าหน้าที่อังกฤษในอาณาจักรชักชวนอินเดียนให้ลอบทำร้าย รวมด้วยชาวอาณาจักรนิคมชายแดน เป็นเหตุทำให้ชาวอาณาจักรนิคมหมดครั้งชา ทำลายความรู้สึกจึงรักภักดีที่ชาวอาณาจักรนิคมมีต่ออังกฤษอย่างมาก ไม่ชอบวิธีการปกครองของอังกฤษ กล้าตัดสินใจแยกตัวออกจากอำนาจอังกฤษ และ เรียกร้อง เอกราชอย่าง เปิดเผยในเวลาต่อมา

ท่าทีชาวอาณาจักรต่อการบริษัทที่บันเกอร์ อิวาน ณ ช่วงเดือนกรกฎาคม 1775 ลูกอาณาจักรได้อุทธรณ์ต่อพระเจ้าจور์ชที่ 3 ให้ยุติการปราบปรามชาวอาณาจักรด้วยกองกำลังทหารอังกฤษ คำอุทธรณ์นี้ลูกอาณาจักรได้รับคำตอบในเดือนพฤษจิกายน 1775 จากพระเจ้าจอร์ชที่ 3 ว่าอังกฤษจะคงปราบปรามต่อไป เพราะชาวอาณาจักรมีเจตนาก่อการกบฏต่ออังกฤษ นอกจากนี้ลูกอาณาจักรมีมติจะรับความช่วยเหลือจากชาติทางยุโรปเพื่อต่อต้านอำนาจอังกฤษทั้งนี้ชาวอาณาจักรมั่นใจว่าจะได้รับความช่วยเหลือด้านอาวุธและกองกำลังจากฝรั่งเศส สเปน เนเธอร์แลนด์ และคนเชื้อสายฝรั่งเศสในแคนาดา หากได้รับการปฏิเสธนั้นย่อมหมายความว่าชาวอาณาจักรต้องต่อสู้กับอังกฤษโดยลำพัง แต่ในเดือนธันวาคม 1775 มีเพียงตัวแทนรัฐบาลฝรั่งเศสได้เข้าพบตัวแทนชาวอาณาจักรในลูกอาณาจักรยืนยันว่าฝรั่งเศสยังคงสนับสนุนการต่อต้านอำนาจอังกฤษ ยังผลสร้างความตื่ใจอย่างมากกับชาวอาณาจักร

2.4 ウォชิงตันชี้บราล์กองกำลังอังกฤษออกจากเบลสตันในเดือนธันวาคม 1776¹⁹

ウォชิงตันรู้ดีว่าการมีชัยชนะ เหนือกองกำลังอังกฤษในช่วงระยะสั้นนั้นเป็นการยาก เพราะมิทเนนนกองกำลังแห่งทวีปเป็นผลลัพธ์เปลี่ยนการเข้าประจำการเพียงช่วงสั้น ๆ แล้วก็ถอนตัวออกกลับไปประกอบอาชีพในอาณาจักรนิคมของตน ลงครานนี้เป็นต้องยืดเยื้ออีกนาน ในช่วงฤดูหนาวปี 1775-1776 กองบัญชาการรับอังกฤษตั้งอยู่ที่บลสตัน ภายใต้การนำของนายพลวิลเลียม ชาร์ชวัลล์และกำลังใจของชาวอาณาจักรดีซึ่งอย่างมากในเดือนมีนาคม 1776 เมื่อได้ทราบข่าวว่าฝรั่งเศสและสเปนยินดีให้การช่วยเหลืออย่างลับแก้กองกำลังแห่งทวีป และウォชิงตันเองมั่นใจในความพร้อมทั้งด้านกำลังและอาวุธของกองกำลังแห่งทวีปได้สั่งบุกยึดคอร์ฟอร์เซลเชสเตอร์ ไอท์ล์ (Dorchester

Heights) ซึ่งเป็นเนินเขาสูกเล็กสามารถมองเห็นท่าเรือบอสตัน การขุด深名เพลาะ และติดตั้งปืนใหญ่เร่งดำเนินการ สิงหาคม 1776 วอชิงตันสั่งยิงเรือรบอังกฤษในท่าเรือบอสตันเป็นผลให้นายพลวิลเลียม ชาฟฟ์ร์ดองก์ของกองกำลังอังกฤษจำนวนสองหมื่นคนถอยหนีทั้งสัมภาระของใช้มากมายไว้ที่บอสตัน มุ่งสู่นิวยอร์กมาซึ่งนักท่องเที่ยว Staten Island การถอยกำลังของอังกฤษย้อมหมายความว่าสังคมราษฎร์ได้เคลื่อนจากอาณาจักรคุณต่อนหนึ่งอีกหนึ่งอาณาจักรคุณต่อนกางลงและตอนใต้แห่งประเทศอเมริกา สรุบได้ว่าการบนปี 1776 ซึ่งชนะเป็นกองกำลังแห่งทวีป ขวัญและกำลังใจของชาอาณาจักรคุณต่อ

3. ประการสເອກຮາຍ 1776

3.1 ເອກສານສັດຖິທີ່ຂ່າຍໜ້າວາອາຄານີຄມານກາຣຕັດສິນໄຕປະກາສເອກຮາຍ គື້ອ ສາມັກສຳນິກ²⁰ ໃນວັນທີ 10 ມັງກອນ 1776 ບຫຄວາມຂອງໂທມັສ ເພນ (Thomas Paine) ສື່ອສາມັກສຳນິກ (Common Sense) ຖຸກພົມພົກຈຳນ່າຍ ສາມັກສຳນິກ ມີສ່ວນອ່າງມາກໃນອັນຊ່າຍໃຫ້ໜ້າວາອາຄານີຄມກລັດຕັດລິນໃຈເພື່ອດຳເນີນກາຣໃຫ້ໄດ້ມາຊື່ເອກຮາຍໂທຈິງ ໂທມັສ ເພນເປັນໜ້າວາອັງກົດມາອາເມັການປີ 1774 ເພື່ອແສງຫາເສື່ອກັບ ກາຍໃນສາມັກສຳນິກ ກລວ່າວ່າເປັນຄວາມຮົງເຂລາທີ່ແພັດຕິນາຫຼູ່ເຫັນອາເມັກາຈະຖຸກປົກໂຮງໂດຍອັງກົດຊື່ເປັນເກາະ ເລີກ ທີ່ອັກສຶກທີ່ຂອງມາສຸມຫຼຽດແລຕແລຕິກ 13 ອາຄານີຄມເກີດແລະ ເຕີບໂຕໂດຍໜ້າວາອາຄານີຄມທີ່ລັວນແສງຫາເສື່ອກັບ ເສື່ອກັບທີ່ແທຈິງຈະເກີດຕ່ອມເນື້ອ 13 ອາຄານີຄມແຍກຕ້າວອກຈາກກາຣປົກໂຮງຂອງອັງກົດກ່ອດີ້ ເປັນປະເທດແລະສ້າງປະເທດໃໝ່ທີ່ເປັນບ້ານຂອງຜູ້ຮັກເສື່ອກັບໂດຍແທຈິງ

3.2 ກາຮ່າງຄໍປະກາສເອກຮາຍ²¹ ແຕ່ພຣະໄມ່ພອຈະແລະໂກຮອໃນກາຮ່າງຄໍປະກາສເອກຮາຍ ໄດຍນີ້ໂທມັສ ເຈີພົວຮັນ (Thomas Jefferson) ເປັນຜູ້ນໍາໃນກາຮ່າງຄໍປະກາສເອກຮາຍ ເຊິ່ງນີ້ໃນກາຮ່າງຄໍປະກາສເອກຮາຍເຮັດມີໃນກາຮ່າງຄໍປະກາສເອກຮາຍ ຊົ່ງວັນທີ 7 ມິຖຸນາຍັນ 1776 ຮິ查ຣັດ ເຮນີ້ລີ (Richard Henry Lee) ຈາກເວອຣິຈີເນີຍາດີນໍາເສັນອົດສກອາຄານີຄມວ່າຕ້ອງດຳເນີນກາຣໃຫ້ສາມັພົນອົດສກອາຄານີຄມມີເສື່ອກັບ ແລະ ເອກຮາຍໂດຍແທຈິງຕາມມົດສກາແທ່ງທີ່ ດັ່ງກ່າວ່າ 1775 ທີ່ໄດ້ກຳທັດໄວ້ ວິດີພື້ນທີ່ໃນວັນທີ 11 ມິຖຸນາຍັນ 1776 ສກອາຄານີຄມໄດ້ຈັດຕັ້ງຄະກຽມກາຮ່າງຄໍປະກາສເອກຮາຍ (The Declaration of Independence) ປະກອບຕ້າຍເບັນຈານິນ

เบนจามิน (Benjamin Franklin) จากเพนซิลวาเนีย จอห์น อดัมส์ (John Adams) จากแมสซาชูเซตต์ โรเจอร์ เชอร์แมน (Roger Sherman) จากคอนเนกติกัต พิลิป ลิฟิงสตัน (Philip Livingston) จากนิวยอร์ก และโธมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) คำประกาศเอกราชซึ่งเขียนโดย โธมัส จัฟเฟอร์สัน นำเสนอต่อสภาอภิภานิคมครั้งแรกเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 1776 และจากการได้ปรับปรุงแก้ไขเป็นผลให้ในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 สภาอภิภานิคมให้การยอมรับในคำประกาศเอกราช 13 อาณาจักรแยกตัวออกจากปกครองของอังกฤษ ก่อตั้ง เป็นประเทศนิมบูร์น ข้อความในคำประกาศเอกราชไม่ยาวและไม่ยากเกินไปที่จะเข้าใจ ไม่ล่วงแครกกำหนดพื้นฐานการปกครอง ในการล่วงที่สองกำหนดชี้แจงความไม่พอใจที่ชาวอาณาจักรมี ต่ออังกฤษและรัฐบาลอังกฤษและจะลงด้วยอาณาจักรมีอิสระและ เอกราชโดยแท้จริง จอห์น แฮนโคค (John Hancock) ลงนามเป็นคนแรกในฐานะ เป็นประธานในการประชุม หลังจากนั้นตัวแทนจากอาณาจักรอื่น ๆ ได้ลงนาม คำประกาศเอกราชถูกอ่านแจ้งอย่าง เป็นทางการที่พิลาเดลเฟีย ในวันที่ 8 กรกฎาคม 1776

3.3 หัวที่ของคนอเมริกันต่อการประกาศเอกราช

คำประกาศเอกราชทำให้ค่อนเมริก้าแบ่งแยกออกเป็น 2 กลุ่ม

1. พากเด็นด้วยกับการประกาศเอกราช หรือพากรักชาติ (Patriots or Whigs)
พากนี้ชื่นชมยินดีกับการประกาศเอกราช เฉลี่มฉล่องและร่าเริง เป็นประชากรส่วนใหญ่ของอเมริกา
2. พากไม่เห็นด้วยกับการประกาศเอกราช หรือพากจงรักภักดีต่ออังกฤษ (Loyalists or Tories) ภาคแยกเจ้าของไร่ที่ดินและผู้ค้ารายใหญ่ในสังคมเมือง พากนี้เก็บตัวเงียบในบ้าน เพราะไม่แน่ใจว่ารัฐบาลที่จะจัดตั้งขึ้นใหม่จะดีหรือไม่ และรู้ดีว่า庶民 แต่ไม่ได้เปรียบพิพากษะระหว่างคน อเมริกันกับรัฐบาลอังกฤษไม่อาจยติดต่อโดยสัตว์ใด

4. อเมริกามีชัยชนะในสงครามปฏิวัติ

4.1 อเมริกามีชัยชนะในการรบในดินแดนตอนกลาง (176-1778)

การบุกเบิกอย่าง เป็นทางการระหว่างกองกำลังอังกฤษกับกองกำลังอเมริกันในสงครามปฏิวัติมีข้อความหลักการประกาศเอกราช สนับสนุนได้ย้ายจากดินแดนตอนเหนือมาทำการรบในดินแดนตอนกลางและตอนใต้ในช่วงเวลาการรบระหว่างสิงหาคม 1776 - ตุลาคม 1781 การรบใน

ดินแดนตอนกลางสมรภูมิรบมี 2 แห่งคือ แห่งแรกบริเวณพัฒนอร์คและนิวเจอร์ซี แห่งที่สองคือ บริเวณทุบเขาอัลสัน

การรบบริเวณพัฒนอร์คและนิวเจอร์ซี²² กองกำลังอังกฤษภายใต้การนำของ นายพลวิลเลียม ฮา ผู้ดัดแปลงด้วยศักดิ์สิทธิ์ในดินแดนตอนเหนือ และกองกำลังอเมริกากลายใต้การนำของนายพลจอร์ช วอชิงตัน บังคับนาทั้งกองกำลังอังกฤษทั้งสองฝ่ายจากบล็อกด้านหน้าเดือนสิงหาคม 1776 บรรดาผู้นำอังกฤษตัดสินใจปล่อยดินแดนตอนเหนือแต่เริ่มวางแผนปราบปรามกบฏอเมริกันในดินแดนตอนกลาง อังกฤษคิดหวังบดขึ้นดินแดนตอนกลางให้ได้ อันจะมีผลทำให้ดินแดนตอนเหนือถูกตัดขาดจากการช่วยเหลือและจะเป็นการง่ายในการพิชิตชั้นอังกฤษทั้งมีชัยชนะแน่นอนแล้ว กองกำลังนายพลวิลเลียม ฮา นั้นเมื่อถอยออกจากบล็อกด้านหน้าได้ยกพลขึ้นบกที่นครนิวยอร์คและได้รับกำลังอังกฤษสมทบภายใต้การนำของน้องชายคือพลเรือเอกริชาร์ด ฮา (Richard Howe) ด้วยมั่นใจว่ากองกำลังอังกฤษแกร่งมากเพียงพอดังนั้นนายพลวิลเลียม ฮา กำหนดแผนยึดหัวเมือง วอชิงตันรุ่ปแผนของอังกฤษก่อตัวดำเนินการ ดังนี้เจึงสั่ง เคลื่อนกำลังอเมริกันขนาดเล็กจากบล็อกด้วยสูญเสียอย่างน้อย 2,000 คนที่ล่อง ไอแลนด์ (Long Island) บนเกาะแมนฮัตตัน (Manhattan Island) และที่ไวท์ เพลนส์ (White Plains) ชั่งอยู่ทางตอนเหนือของเกาะแมนฮัตตัน ผลคือกองกำลังอเมริกันภายใต้การนำของน้องของวอชิงตันเป็นฝ่ายถูกพร้อมเสียหักที่เหลืออยู่มุ่งไปทางตะวันออกข้ามบิ๊กเจร์ชเข้าสู่เพนซิลเวเนีย อังกฤษเห็นดีใจและมั่นใจว่าจะชนะกองกำลังอเมริกันไม่ช้า แต่ เพราะพอดีก้าวเป็นกุดูหน้าปี 1776-1777 ทั้งสองฝ่ายไม่ยอมสู้รบกัน ต่างพ้อใจพักเข้าตั้งมั่นในป้อมหรือเมือง กองกำลังอังกฤษของวิลเลียม ฮา เข้าตั้งมั่นที่นครนิวยอร์ค และมีกองกำลังอังกฤษส่วนหนึ่งพำนกษาเชิงประจ้ำที่เมืองเทรนตัน (Trenton) และพรินซ์ตัน (Princeton) เพื่อรักษานิวเจอร์ซี ส่วนกองกำลังอเมริกันของวอชิงตันอยู่ที่เพนซิลเวเนีย คืนวันที่ 25 ธันวาคม 1776 วอชิงตันนำกองกำลังอเมริกันจากเพนซิลเวเนียข้ามแม่น้ำเดลaware เข้ายึดเมืองเทรนตันจากเชฟเซ่นเนต์ฟาร์จ วิลเลียม ฮา ส่งกองกำลังอังกฤษภายใต้การนำของนายพลชาลล์ คอร์นwallis (Charles Cornwallis) มาปราบปราม 3 มกราคม 1777 วอชิงตันนำกองกำลังอเมริกันเข้าตีที่เมืองพรินซ์ตัน ชาลล์ คอร์นwallis ส่งกองกำลังอังกฤษล้อมกองกำลังอเมริกาของวอชิงตันที่พัฒนตัน หวังว่าทั้งกองกำลังอเมริกันคงอยู่กลับเข้าเพนซิลเวเนีย และคอร์นwallisจะพิชิตวอชิงตันได้ วอชิงตันไม่ได้นำกองลับสู่เพนซิลเวเนีย แต่ได้มุ่งขึ้นเหนือเข้าตั้งมั่นที่มอร์ริสทาวน์

(Morristown) ในนิวเจอร์ซีฯ เดือนมกราคม 1777

ขัยหนึ่งที่ชำระจดราตรีในวันที่ 17 ตุลาคม 1777 เป็นจุดเปลี่ยนของสังคมรามบูร์ตี้อื่นๆ อย่างมีผลในทางที่ดีแก่อเมริกา ประการแรกนายพลวิลเลียม رعا ตัดสินใจไม่ปฏิบัติตามแผนที่วางแผนไว้ซึ่งกำหนดให้เคลื่อนกองกำลังจากนครนิวยอร์กไปอัลบานี ทั้งนี้เป็นพระวิลเลียม رعا เห็นสองกองกำลังอังกฤษที่เคลื่อนจากแคนาดามาอัลบานีต้องปราศรัย ดังนั้นวิลเลียม رعا สั่งเคลื่อนกำลังอังกฤษจากนครนิวยอร์กมุ่งสู่เพนซิลเวเนีย และเข้าตั้งมั่นที่ฟิลล่าเดล เพื่อตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 1777²⁴ ผลดีประการที่สองคือพรั่ง เศศตัดสินใจห้ามการซ้ายเหลือ อเมริกาอย่างจริงจัง

เบิดเผยแพร่ระหว่างแก้แค้นอังกฤษที่ทำให้ฝรั่งเศสต้องหมดอำนาจในเมืองการเหนือครั้งปี 1763 ได้ยานวันที่ 8 มกราคม 1778 ที่กรุงบาร์ลต้าแหนอ เมริกันนำโดย เบนจามิน แฟรงคลิน และคณะ อีกสองคนได้ลงนามกับรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศฝรั่งเศสในสนธิสัญญาสองฉบับนี้ ฉบับแรก กำหนดว่าด้วยความร่วมมือกันด้านการค้า ฉบับที่สองว่าด้วยการเป็นมิตรที่ดีกัน โดยฝรั่งเศสให้การยอมรับในเอกสารซึ่งของหรรรุอเมริกา ฝรั่งเศสประกาศทำสัมภารามกับอังกฤษโดยเป็นฝ่ายอเมริกัน จนกว่าอเมริกาจะชนะอังกฤษ ฝรั่งเศสและอเมริกาจะไม่ทำไมตรีกับอังกฤษ²⁵ ผลดีของการ สุดท้ายเพื่อชัยชนะที่ชาาราวตาก็อชาติทางยุโรปได้ให้ความช่วยเหลืออเมริกาในรูปของการ ส่งกองกำลังทหารมาช่วยโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากฝรั่งเศส ตลอดจนส่งนายทหารมาช่วย เช่น ลาฟายett จากฝรั่งเศส (Marquis de Lafayette) สวทเบนจากเยอรมันนี (Friedrich von Steuben) จากโปแลนด์คือ พูลัสกี (Pulaski) และโซกูชอสกา (Thaddeus Kosciuszko) และด้านการเงินได้รับเงินช่วยเหลือจากฝรั่งเศสและชออลแลนด์ด้วย²⁶

อาชิงดันเน่เฝ่าได้มีส่วนร่วมบที่ชาราโตกาเพื่อต้องเผาติดตามกองกำลังของ วิลเลียม ชาร์ที่เลือกเข้าตั้งมั่นที่พิลาร์เดลเพียในช่วงฤดูหนาว 1777 โดยอาชิงดันเข้าตั้งมั่นที่ แวลลี ฟอร์จ (Valley Forge) ใกล้พิลาร์เดลเพีย ที่แвалลี ฟอร์จ ทหารอเมริกันต้องทนทุกษ์ทรมาน ลำบากมากกับอากาศที่หนาวเยือกเย็นและขาดแคลนอาหาร มกราคม 1778 เมื่อได้รับทราบข่าว ว่าฝรั่งเศสประกาศให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง และเบิดเผยแพร่ให้กองกำลังอเมริกันที่แвалลี ฟอร์จช่วยและกำลังใจดีขึ้น รัฐบาลอังกฤษไม่พอใจที่วิลเลียม ชาร์ ไม่สามารถจัดการกองกำลัง อเมริกันได้ในปี 1777 ดังนั้นในปี 1778 รัฐบาลอังกฤษส่งนายพลเอนรี คลินตัน (Henry Clinton) มาดำรงตำแหน่งแทนนายพลวิลเลียม ชาร์ นายพลเอนรี คลินตันนี้เป็นกังวลใจมาก กับข่าวการให้ความช่วยเหลือที่ฝรั่งเศสให้กับอเมริกา ทั้งเกรงว่าคนนิวยอร์กอาจถูกกองเรือรบ ฝรั่งเศสยึดครอง ดังนั้นในเดือนมิถุนายน 1778 คลินตันตัดสินใจนำกองกำลังทหาร 7,000 คน เคลื่อนจากพิลาร์เดลเพียกลับเข้าตั้งมั่นที่นครนิวยอร์ก โดยมีกองกำลังของจอร์ช อาชิงดันติดตาม อย่างใกล้ชิด ที่นครนิวยอร์กเอนรี คลินตันมั่นใจว่าปลดปล่อยเพรษมีกองเรือรบอังกฤษที่การคุ้มกัน อาชิงดันสั่งกองกำลังอเมริกันล้อมนครนิวยอร์กและเผาดูดการเคลื่อนไหวของเอนรี คลินตันอย่าง ใกล้ชิด ไม่มีการประทุมครั้งใหญ่ในดินแดนตอนกลาง ภายหลังสั่นสุดการรบที่ชาราโตกา การรบที่ ช่วงปลายของสงครามปฏิวัติในศึกแคนเดนตอนได้

4.2 อเมริกาชนะในการปะทะยุทธ์ในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือปี 1779²⁷

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า ค่อนเมริกันสมใจและต้องการเข้าจับจองดั้งนี้ในดินแดนตะวันตกระหว่างทะเลสาบทั้งห้ากับแม่น้ำราโอซึ่งรู้จักกันในนามดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ (The Northwest Territory) ดินแดนบริเวณนี้ฝรั่งเศสเคยครอบครองส่วนที่ทางบ้องพหารเรียกว่าโนตติง หลังสิ้นสงครามปี 1763 อังกฤษได้เข้าครอบครองดินแดนนี้ต่อจากฝรั่งเศสมุ่งใช้เพื่อควบคุมเส้นทางการค้าขนสัตว์กับอินเดียน ระหว่างสงครามปฏิวัติบ้องพหารเหล่านี้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของพันเอกเยนรี แฮมิลตัน (Henry Hamilton) โดยมีคุนย์บุตรซาการอย์ที่บ้องดีทรอยส์ทางตะวันตกของทะเลสาบอีรี เยนรี แฮมิลตันส่งเสริมสนับสนุนให้อินเดียนรวมตัวทำร้ายคนอเมริกันชายแดน ทำให้คนอเมริกันคิดว่าการเข้าดั้งนี้ในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือไม่อาจทำได้ dara นำดีอังกฤษยังคงควบคุมบ้องวนานถึงดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ พันเอกจอร์จ คลีก (George Rogers Clark) ชาวเวอร์จิเนียคิดว่าวิธีการเดียวที่จะหยุดยั้งการปฏิวัติการที่เลวร้ายของอินเดียน ให้คือยึดที่ป้อมยังกฤษชั่ง เป็นคลังอาวุธปืน และ ปืนแหล่งสืบเชิงของอินเดียนให้ได้ คลีกได้รับการสนับสนุนเพื่อดำเนินการจากแพทริก เยนรี (Patrick Henry) ข้าหลวงเวอร์จิเนีย กรกฎาคม 1778 ก็ลงกฎหมาย 1779 คลีกและพวกชั่งเป็นชาวเวอร์จิเนียอุปถัมภ์ตัวเอง ผลของการดำเนินการคือ สามารถยึดได้ป้อมดีทรอยส์เข้าดั้งนี้ที่บ้องวนเซนเซน (Vincennes) บนแม่น้ำ瓦巴什 (Wabash River) พาภารหินร่าบีอามีนีแข็งแรง มีปืนและหนองน้ำล้อมรอบ ยกแก่การที่กองกำลังอเมริกันจะไปรบต่อตัว คลีก และพวกยึดบ้องวนเซนเซนของเยนรี แฮมิลตันได้ในกฎหมาย 1779 วันมีผลทำให้กามริกาได้เข้ายึดครอบครองดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือดังกล่าว

4.3 อเมริกาชนะในการปะทะยุทธ์ทางทะเลในปี 1778²⁸

ขณะ คลีกและพวกปฏิบัติการในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ เรือสันค้าและเรือบรรทุกของพลเมืองอเมริกันในดินแดนตะวันออกเฉียงเหนือได้ติดตั้งปืนบนเรือเพื่อบังกันเดนเรองและทำลายเรืออังกฤษ ที่ออกมายึดดินแดนที่ชาวเรือรู้จักกันในนามไฟร์วัตเตช (Privateer) อังกฤษเห็นไม่พอใจที่อเมริกันมีเรือไฟร์ แต่พยายามอยลอบทำลายเรืออังกฤษ

ในทั่วๆ ไปเสนาคมบัญชาติอเมริกามีเรือรบ ในการประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่สองปี 1775 ที่ประชุมมีมติให้หอบจัดตั้งกองเรือรบของอเมริกัน เริ่มด้วยเรือลาดตราราชเรือ 13 ลำ ขณะ

สร้างถูกอังกฤษทำลายเกือบหมด นายทหารเรือเมริกันที่กล้าหาญคือจอห์น ปอล โจนส์ (John Paul Jones) ในช่วงเดือนเมษายนถึงเดือนพฤษภาคม 1778 ได้นำเรือชื่อแรนเจอร์ (Ranger) ออกรบปฏิบัติการโจมตีเรืออินเดียและเรือรบอังกฤษ รวมทั้งรุกเข้ามาใน่านน้ำอังกฤษยึดเรือรบอังกฤษได้ 2 ลำ และป้อมปืนที่ว่าที่ฮาร์เวน (Whiteheaven) ของอังกฤษได้

4.4 อเมริกาชนะการรบในดินแดนตอนใต้ (1779-1781)²⁹

การรบในดินแดนตอนใต้นี้อังกฤษวางแผนต้องพิชิตให้ได้ที่ละอาณิคม ๆ ทั้งหัวข่อง่ายขึ้นว่าอังกฤษต้องชนะในระยะ เวลาอันสั้น การรบในดินแดนตอนใต้เริ่มในต้นปี 1779 อังกฤษหวังได้รับการช่วยเหลือเสริมจากกองเมริกันทางใต้ที่จะรักภักดีต่ออังกฤษ ผลของการดำเนินการคือในเดือนกันยายน 1779 กำลังอังกฤษยึดชาวนา (Savannah) รวมทั้งเมืองสำคัญอื่น ๆ ของจอร์เจียได้ พฤศจิกายน 1780 กำลังอังกฤษยึดชาล์สตัน (Charleston) ของカラโรลนาได้ด้วย 1 นช่วง เดือนสิงหาคม 1780 ถึงมีนาคม 1781 กองกำลังอังกฤษภายใต้การนำของนายพลชาล์ส คอร์นwallis (Charles Cornwallis) บุกเข้าการรบในดินแดนตอนใต้โดยบุกและยึดカラโรลนาได้เกือบหมด

กลางปี 1780 เพราะว่าอธิบดีต้องเผาอยู่โจมตีกองกำลังของเย็นรี คลินตันที่นครนิวยอร์ก และได้รู้ข่าวกำลังอังกฤษภายใต้การนำของชาล์ส คอร์นwallis บุกเข้ามา จึงส่งนายพลกรีน (Nathanael Greene) มุ่งมาหากลาย นาญพลกรีนเมื่อตัดสินใจเป็นรองฯ อธิบดีต้นในกองกำลังอเมริกัน แผนการรบทองกรีนคือโจมตีอังกฤษอย่างกระแทกหนักและตัดการสั่ง เสบียงให้ได้ ในการดำเนินการ กรีนล่อหลอกให้กองกำลังอังกฤษของคอร์นwallis ติดตามกองกำลังอเมริกันสู่ดินแดนตอนใต้ห่างออกจากชายฝั่งカラโรลนา เพื่อมิให้กองกำลังอังกฤษได้รับเสบียงและกองกำลังเพิ่มจากเรือรบอังกฤษที่เข้ามาช่วย ทุกอย่างเป็นไปตามแผนของกรีนคือ กองกำลังคอร์นwallis เคลื่อนทั่งฝั่งได้ประมาณ 200 ไมล์ ซึ่งหมายความว่า กองกำลังอังกฤษห่างจากเสบียง และอังกฤษได้ทิ้งของเครื่องใช้ รวมทั้งปืนใหญ่ไว้ตามรายทาง มุ่งเพื่อติดตามรุกไล่กองกำลังอเมริกันให้ได้อย่างรวดเร็ว ผลคือในเวลาต่อมากองกำลังอังกฤษเริ่มขาดแคลนเสบียง เมื่อคิดถอยกลับ ก็ต้องพบกับกองกำลังอเมริกันที่ติดตามมาและยึดเมืองท่าอื่น ๆ ไว้หมด ยกเว้นชาวนา และชาล์สตันเท่านั้นที่อังกฤษยึดอยู่

เมษายน 1781 สายลับรายงานว่าคงต้องรบคือร์นาโอลลิสได้รับคำสั่งให้พิชิตเวอร์จิเนีย ว่าซึ่งตั้งสังลักษณ์ และกองกำลังอเมริกันเข้าท่านบีง เวอร์จิเนียรับการบุกของคอร์นาโอลลิส ลักษณ์ที่มุ่งใช้แผนการรบท่อนายพลเกรน สิงหาคม 1781 คอร์นาโอลลิสเลือกเข้าตั้งมั่นที่ ยอร์คทาวน์ (Yorktown) ในเวอร์จิเนีย สำหรับช่วงฤดูหนาวปี 1781 เพราวยอร์คทาวน์ตั้งอยู่บนแหลมในอ่าวเชสเปี๊ก (Chesapeake Bay) มีน้ำล้อมรอบ เรือรบอังกฤษไม่สามารถเดินทางเข้ามาได้ สามารถท้าให้การคุ้มครองได้เป็นอย่างดี กองกำลังอังกฤษตั้งมั่นอยู่ที่นี่ยาวอร์คดินแดนเนื้อ ของเวอร์จิเนีย ลำพังกองกำลังลักษณ์ที่มีจำนวนน้อย ย่อมไม่เพียงพอแก่การเข้าโจมตียอร์ค ทาวน์ ซึ่งมีกองกำลังอังกฤษ 7500 คน ในกลางปี 1781 ขวัญและกองกำลังอเมริกันดีขึ้นอย่างมาก เมื่อได้ทราบข่าวว่าพรั่ง เชล เคลื่อนกองกำลังทั้งทัพบกและทัพเรือมุ่งมาช่วยอเมริกาพิชิตกองกำลังอังกฤษ ว่าซึ่งตั้งเห็นเป็นโอกาสเพื่อเบ็ดเจ็ทศึกพิชิตกองกำลังคอร์นาโอลลิสที่จอร์คทาวน์ เพราจะ กองกำลังคอร์นาโอลลิสจ่ายแก่การบุกโจมตี แม้นจะมีกองกำลังมากกว่ากองกำลังคลินตันที่นครนิวยอร์ก ว่าซึ่งตั้งกำหนดแผนการไว้ก่อน เรือรบพรั่ง เชลแล่นเข้าสู่อ่าวเชสเปี๊ก เพื่อสกัดไม่ให้กองกำลังคอร์นาโอลลิสสอดอยหลังหเลงท์ เล กองกำลังอังกฤษตั้งจากนิวยอร์คจะ เข้าสมบทกับกองกำลังทัพบกพรั่ง เชล เคลื่อนสู่เวอร์จิเนีย เพื่อบดเลี้นทางตะวันตกของยอร์คทาวน์ไม่ให้กองกำลังคอร์นาโอลลิสหลบหนีทางบกได้ การเคลื่อนยกของกองกำลังของว่าซึ่งตั้งออกจากนิวยอร์คทำอย่างรวดเร็ว และเงียบ เพราะไม่ต้องการให้กองกำลังของเยนรี คลินตันรู้ด้วยเกรงอาจเร่ง เคลื่อนมาช่วยคอร์นาโอลลิส ทุกอย่าง เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ กองกำลังอเมริกันพยายามให้การนำทางอย่างดี ร่วมด้วยกองกำลังพรั่ง เชล 17000 คน มุ่งบดขึ้นกองกำลังคอร์นาโอลลิส 7500 คนที่ยอร์คทาวน์ 19 ตุลาคม 1781 กองกำลังอังกฤษที่ยอร์คทาวน์ยอมจำนนโดยดี แม้ได้รับกองกำลัง เชล 7000 คน ของ คลินตันที่เคลื่อนจากนครนิวยอร์คสู่ยอร์คทาวน์ อันเป็นการยุติลงความปรึกษาที่เริ่มมาตั้งแต่การบุกที่ เล็กซิงตันเมื่อวันที่ 19 เมษายน 1775 ล้วนสุดคือความประช้ายอมพ่ายแพ้ด้วยดีของกองกำลังอังกฤษ ภายใต้การนำของนายพลชาลส์ คอร์นาโอลลิส ที่ยอร์คทาวน์ในวันที่ 19 ตุลาคม 1781

5. สนธิสัญญาปารีส 1783³⁰

การยอมจำนนของคอร์นาโอลลิสสำนึกความยั่นต์มาสู่คนอเมริกัน อังกฤษซึ่งเป็นฝ่ายปราชัย นำโดยพระเจ้าจอร์ชที่ 3 ทรงโกรธมาก คิดถึงกฤษณ์ยกยาตราที่เสงศรรามยูติจิตแปร์จิริง อ้วมีผล

ผลักดันให้รัฐบาลอังกฤษยอมทำสนธิสัญญาสงบศึกกับอเมริกา ตัวแทนอเมริกา 3 คน คือ เบเนจามิน แฟรงกลิน จอห์น อดัมส์ และจอห์น เจีย์ ทำการเจรจา กับตัวแทนอังกฤษที่ปารีส เริ่มนิว约นันที่ 30 พฤษภาคม 1782 การลงนามอย่างเป็นทางการมีขึ้นในวันที่ 3 กันยายน 1783 สารสัมภាន สนธิสัญญาปารีส 1783 กำหนดคือ

1. อังกฤษถอนสิทธิ์หนีอดินแคน 13 อาณาจักรในอเมริกาหนึ่ง และยอมรับในอกราชและอธิบادิษฐ์ของสหรัฐอเมริกา

2. อังกฤษถอนสิทธิ์หนีอดินแคนจะวันเดียวกัน เนื่อง และดินแคนดังกล่าวเป็นของสหรัฐอเมริกา

3. พื้นที่ของสหรัฐอเมริกาคือที่ส่วนที่ถูกแคนาดาของอังกฤษ ที่จะวันออกถึงมหานครฟรอนต์แลนด์ติก ที่มาคัดถึงพลอริดาของสเปน ที่จะวันเดียวกันจะเป็นวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี้

4. สหรัฐอเมริกามีสิทธิ์ร่วมทำการประมงในน่านน้ำแอตแลนติกหนึ่งบริเวณชายฝั่งนิวฟาวแลนด์ และอ่าวเซนต์ โลเรนซ์ ของอังกฤษ

ด้วยข้อกำหนดในสนธิสัญญาปารีส 1783 ยอมหมายถึงสหรัฐอเมริกาเกิดอย่างสมบูรณ์ ลงความปฏิญญาติที่ Lewistown ตั้งแต่ตัวตั้ง โดยสหรัฐอเมริกามีข้อแนะนำหนึ่งอังกฤษ นับแต่นั้นต่อไป สหรัฐอเมริกาต้องสุข เพื่อสร้างชาติให้ก้าวหน้าต่อไป

6. วิเคราะห์สังคมปฏิวัติ

6.1 สาเหตุที่อังกฤษต้องพ่ายแพ้ในสังคมปฏิวัติ³¹

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า อังกฤษนี้มีกองทัพเรือที่มีเสนานุภาพ ทั้งมีอาวุธ กองกำลังอุปกรณ์ของชาวยิมส์ครามอย่างพร้อม แต่ผลของสังคมปฏิวัติคือ อังกฤษพ่ายแพ้ต่อสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นอีก 13 อาณาจักรของอังกฤษ หากทำการวิเคราะห์ดูแล้วจะเห็นว่า สาเหตุที่อังกฤษพ่ายแพ้สังคมปฏิวัติมีด้วยกัน 6 ประการ

1. การวางแผนที่ผิดพลาดของอังกฤษ โดยเฉพาะแผนการเดินทัพและการรบในดินแดนตอนกลางที่บริเวณบุ๊เชล์มน้ำสักลัน ซึ่งเป็นนาบ่นได้ที่สามทัพจะมาพบกันที่อัลมาโนนได้ในเวลา ไกลีเดียงกัน เพราะลักษณะภูมิประเทศนั้นต่างกัน

2. กองกำลังอังกฤษต้องเผชิญหน้าการขาดแคลนเสบียง เพราะถูกขัดขวางโดย กองกำลังอเมริกัน รวมทั้งแผนล่อหลอกให้กองกำลังอังกฤษรุกล่ากองกำลังอเมริกันเข้าสู่คืนแคน ตอนนั้นห่างผ่านทางเกินไปที่กองเรือรบอังกฤษจะให้การคุ้มครอง และไม่อาจหาเสบียงเพิ่มเติมได้ เพราะถูกกองกำลังอาสาสมัครอเมริกันลอบทำร้าย

3. ทหารรับจ้างเยอรมัน (Hessians) ที่อังกฤษจ้างมาปราบปรามกบฏอเมริกัน ปฏิบัติงานไม่มีประสิทธิภาพ เพราะไม่มีความผูกพันกับอังกฤษ ไม่มีจุดมุ่งหมายในการรบ ปฏิบัติการเพียงเพื่อให้ได้ค่าจ้างแรงงาน เพราะการรบที่ยาวนานทำให้เยชเชียนคิดถึงครอบครัว ละทิ้งหน้าที่การคาดหมายว่าอังกฤษจะต้องชนะ เพราะมีกองกำลังเยชเชียนร่วมในการรบจึงต้องล้มเหลว

4. ค่อนเมริกันทางใต้ที่จงรักภักดีอังกฤษ (Loyalists) ไม่อาจให้การช่วยเหลือต่อกองกำลังกฤษและปฏิบัติการรบในเดินแคนตอนใต้ได้ เพราะถูกต่อต้านขัดขวางจากกองอาสาสมัครอเมริกัน

5. เรืออเมริกันติดอาวุธ (Privateers) สร้างความเสียหายแก่เรืออังกฤษ เรือไฟฟ้าที่ยกอภิบัติการานรูปการคุ้มกันตนเองและทำลายเรือบรรทุกอุปกรณ์ส่งคม และเรือรบอังกฤษทำให้การปฏิบัติการของกองเรือรบอังกฤษปฏิบัติการได้ไม่เต็มที่

6. สันนิบาตแห่งกองกำลังชาติเป็นกลาง (The League of Armed Neutrality) ต่อต้านและแทรกแซงการปฏิบัติการของกองเรือรบอังกฤษ ระหว่างสหราชอาณาจักร ประเทศที่เป็นสมาชิกสันนิบาตแห่งกองกำลังชาติเป็นกลางคือ รัสเซีย สวีเดน เดนมาร์ค บรัสเซีย โปรตุเกส เป็นต้น

6.2 สาเหตุที่สหราชอาณาจักรใช้เวลาอย่างนานในการสู้รบ³²

ผลการรบในสหราชอาณาจักรที่คืออเมริกาชนะ โดยรูปการสู้รบแล้ว หากกองกำลังอเมริกันมีความพร้อมด้านการเงิน เสบียง อาวุธ และกำลังพล กองกำลังอเมริกันจะสามารถยุติสหราชอาณาจักรไว้ได้เร็วกว่านี้ ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า สาเหตุที่สหราชอาณาจักรใช้เวลาอย่างนานในการสู้รบ เพราะ

1. กองกำลังอเมริกันขาดแคลนอาหาร อาวุธ กำลังพล และเสบียงอาหาร ของเครื่องใช้ที่นี่เป็นเพราะหลังการประกาศเอกราชในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 รูปแบบการปกครองและรัฐบาลอเมริกันยังไม่มั่นคงแน่นอน ค่อนเมริกันมุ่งเพียงให้ชนะสหราชอาณาจักรและกำลังพลในกองกำลัง

อเมริกันได้มาจากการเลี่ยงลี้ให้ด้วยความเด็ดขาดของคนอเมริกัน โดยเฉพาะการเข้าประจําการในกองกำลังอเมริกัน จะมีการผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาเป็นช่วง ๆ การฝึกหัดเพื่อใช้อาวุธ และยุทธวิธีในการรบท้องมีตลอดเวลา เพราะพวกเขามิ่งใช้ทหารประจำการโดยแท้จริง แม้กระทั่งในช่วงภายใต้กฎหมายแห่งสหภาพ (The Articles of Confederation 1781-1788) รัฐบาลกลาง เองก็ไม่มีอำนาจพอ เพื่อการดำเนินการด้านการเงินหรือการเก็บภาษี ขณะเดียวกันมีผู้ตัวอเมริกันบางคนก่อบกอกประทัยชนน์ในช่วงสงครามใหญ่ครั้งนั้น แต่ลดคุณภาพของล้วนค้าอันมีผลทำให้กองกำลังอเมริกันต้องอดอาหาร ขาดแคลนเครื่องนุ่งห่ม และอุปกรณ์ ของใช้ยามลงความ

2. กองกำลังอเมริกันขาดแคลนเงินเพื่อบำรุงกองทัพ เป็นที่ยอมรับกันดีแล้วว่า กองกำลังอเมริกันที่ผู้นำที่สำคัญอื่น อาทิ ชั้นดัน ทารานี้มีกล้าหาญปฏิบัติการรบด้วยใจรักแผ่นดิน แต่ เพราะขาดแคลนเงินจึงน้ำมามาชั่งปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์ของชาติในสังคมและ เสบียงอาหาร แต่ก่อจ้างชาวต่างด้าวอเมริกายังพอ มีเงินใช้เพื่อการทํางานตามภาระตัวภายนอก จัดการของชาวสองคน คือ โรเบิร์ต มอร์ริส (Robert Morris) เป็นนักธุรกิจมั่งคั่งที่รับหน้าที่จัดการด้านการเงินโดย ตรง หลังรัฐบาลตั้งขึ้น จันล่านด้วยที่มีอยู่ และกู้ยืมเงินจากคนอเมริกันที่มั่งคั่งในนามของตน เพื่อนำเงิน มาอุดหนุนกองกำลังอเมริกัน เฮีย ชาโลมอน (Hayn Salomon) เป็นนิรจากยุโรปมาอเมริกา เพื่อแสวงหาเสรีภพ ร้ายแรง เพราะทำการค้าในอเมริกา เมื่อเกิดสังคมบก្ញิวติชาโลมอนได้เข้า ร่วมเพื่อท้าอเมริกาต่อเสรีภพโดยแท้จริง เพราะชาโลมอนรู้จักภารกิจที่มั่งคั่นงานแร่ เชสและ ซอคแอลเด็ต ชาโลมอนจึงเข้าเจรจาขอรื้มเรื่องมาร์ยาห์ในกองกำลังอเมริกัน นับได้ว่าทั้งชาโลมอน และมอร์ริส เป็นกำลังสำคัญด้านการเงินอันมีล้วนทำให้สหรัฐอเมริกาชนะอังกฤษได้ในสังคมบก្ញิวติ

6.3 สาเหตุที่อังกฤษยอมยกธงในสหดินส์ทูบาร์ส 1783³³

สังคมพรั่ง เศษยุตติลงในวันที่ 19 ตุลาคม 1781 แต่อังกฤษยังคง ติดอยู่ไม่มีการ จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อเจรจาลงบศึก ยอมรับความพ่ายแพ้ต่อฝ่ายใด อังกฤษยังคงคิดและมีความ หวังจะได้ครอบครอง 13 อาณาจักรดังเดิม ทั้งยังไม่ยอมรับในเอกสารชาและอธิปไตยของ สหรัฐอเมริกา แต่จากแรงกดดันทั้งภายในประเทศ และจากต่างประเทศ ทำให้รัฐบาลอังกฤษต้อง เปิดการเจรจาขึ้น เริ่มนับตั้งแต่วันที่ 30 พฤศจิกายน 1782 และมีการลงนามให้การยอมรับในข้อ ตกลงอย่างเป็นทางการในวันที่ 3 กันยายน 1783 แรงกดดันดังกล่าวเกิดจากการกระทำ 3 ประการ คือ

1. เรือเมริการติดอาวุธ (Privateers) ปฏิบัติการอย่างรุนแรงต่อเรือรบและเรือลินค้าอังกฤษ นำความเสียหายต่ำที่สุด ชวัญและกำลังใจแก่คนอังกฤษ
2. คนอังกฤษได้แก่พ่อค้ารายย่อย นักธุรกิจรายใหญ่ เจ้าของ เรือและคนอังกฤษทั้ง นำไปไม่ต้องการเห็นสหภาพระหว่างอังกฤษและสหราชอาณาจักร เพราะสหภาพทำให้อังกฤษต้องสูญเสียเงินและธุรกิจการค้า เพิ่มหนี้สินอย่างมากแก่รัฐบาลอังกฤษ คนอังกฤษต้องการให้มีการยุติสหภาพอย่างจริงจัง เป็นทางการ โดยมีการเจรจาร่วมกันระหว่างตัวแทนสองฝ่าย

3. สันนิบาตแห่งกองกำลังชาติเป็นกลาง (The League of Armed Neutrality) แสดงตนเป็นศัตรูอังกฤษอย่างเปิดเผย ขัดขวางและทำลายการปฏิบัติการของเรือรบอังกฤษ และ การค้าของอังกฤษ

กรณีพิพาทระหว่างอังกฤษกับชาวอาสาในคิมไน 13 อาสาในคิมนำใบสั่งการประ韶า เอกราช ผลของสหภาพประ韶าเอกราชหรือสหภาพบัญชาติคืออังกฤษพ่ายแพ้แก่สหราชอาณาจักรหรือ อตติ 13 อาสาในคิมของอังกฤษ รวมระยะเวลาการปกครองของอังกฤษใน 13 อาสาในคิม 169 ปี (1607 - 1776) อาสาในคิมอังกฤษเริ่มก่อตั้งในปี 1607 ที่เมืองเจมส์ทาวน์ เวอร์จิเนีย บนสมัย ของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 อังกฤษต้องหมดสิ้นอำนาจใน 13 อาสาในคิมในปี 1776 ตรงกับสมัยของ พระเจ้าจอร์จที่ 3 งานบทที่ 4 จะพูดถึงสหราชอาณาจักรภายใต้กฎหมายแห่งสหภาพและ การร่างรัฐธรรมนูญ

ເສັງອරຽດນາທີ 3

1. Glenn W.Moon and John H.Mac Gowan, The Story of Our Land and People. (USA : Holt, Rinehart and Winston, Inc.1957) p.127.
2. Mary Beth Norton, David M.Katzman, Paul D.Escott, Howard P. Chudacoff, Thomas G-Paterson and William M.Tuttle, Jr., A People and a Nation : A History of the United States. (Boston : Houghton Mifflin Company 1986). P.109.
3. Loc.cit.
4. Ibid., p.111.
5. Thomas A.Bailey and David M.Kenedy, The American Pageant : A History of the Republic. (Massachusetts : D.C. Heath and Company 1987) p.94.
6. Loc.cit.
7. Moon, The Story of Our Land and People. p.130.
8. Norton, A People and a Nation : A History of the United States. p.114
9. Lewis Paul Todd and Merle Curti, Rise of the American Nation. (New York : Harcourt, Brace & World, Inc. 1961). pp.103-104.
10. Moon, The Story of Our Land and People. p. 133.
11. Todd, Rise of the American Nation. pp.107-108.
12. Moon, The Story of Our Land and People p.134-135
13. Norton, A People and a Nation : A History of the United States. pp.123-124
14. Ibid., p.129
15. Ibid. , pp.136-137
16. Moon, The story of Our Land and People pp.138-139

17. Bailey, The American Pageant : A History of the Republic. p.110.
18. Charles Van Doren and Robert McHenry, Webster's Guide to American History (Massachusetts : G & C Merriam Company-, Publishers. 1971). pp.58-59.
19. Todd, Rise of the American Nation p.116.
20. Bailey, The American Pageant : A History of the Republic. pp.111-112.
21. Ibid ,pp.112-113
22. Ibid., pp. 115-116.
23. Ibid , pp.116-118.
24. Todd, Rise of the American Nation. p.128
25. Bailey, The American Pageant : A History of the Republic.
pp. 118-I 19
26. Moon, Stroy of Our Land and People. p.142.
27. Ibid., pp. 156-157.
28. Ibid., pp. 157-158.
29. Ibid., pp.159-163.
30. Bailey , The Amer i can PageanA History o f the Republic.
pp. 123-I 24.
31. Todd, Rise of the American Nation. pp. 135-136.
32. Ibid., p.134.
33. Ibid., pp. 136-137.